

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813733056/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Begejstringen sammensvies af den ene, evige Kjærlighed, til eet Liv og een Stræben.

Ingen kan have mindre Begreb end jeg, om Mandens Interesser, Ingen kan være mindre indviet end jeg, i alt hvad der beskæftiger dem; men jeg føler at det er en Mangel hos mig, at det er min Ulykke, at jeg ikke har Forstand til at sætte mig ind deri. Thi var jeg istand dertil, vilde jeg kunde udrette noget stort i Verden, istedetfor at jeg nu kun kan give Binf derom, og bidrage til at vække Haabet om en bedre Tid, og Længselen derefter, ligesom Dagshjæret bebuder Solens Opgang, og vækker Haabet om den lyse Dag. I kalde mig indbildt og stolt. O, vidste I blot hvor lille jeg føler mig ligeoverfor Tilværelsen, vidste I blot hvad det er, at være som et Svøbelefsbarn af Forstand og Erkjendelse, men med en Guddoms Wille og Aarrae efter at guddommeliggjøre! Men hvorfor skulde I vide det? Grad jeg har af Forstand og Virkekraft, det tilhører ikke mig selv, og det er min Glæde at give det til Menneskene, men min Fattigdom er min egen! Min misère skal ikke være oüvert!

Godt jeg vilde sige, er kun at hvis den Grændse, der er imellem mig og Menneskeheden, er begrundet i Kvindelighed, saa er Kvindeligheden jo til Skade, ikke til Gavn, saa er den en Stranke, som er bestemt til at nedbrydes af Menneskeligheden; thi jeg bliver aldrig Menneske, jeg opnaar aldrig nogen Enhed i mit Væsen, før den er forsvundet. Men det kunde ikke falde mig ind at give

Kvindeligheden Skyld for hvad der simpelthen er Mangel paa Forstand og Opfattelseevne hos mig selv; en Mangel, som forresten i Almindelighed ligesaa ofte findes hos Mændene, som hos os. Den hele Forsjæl er at vi ikke gjøre Brug deraf, eller anvende vor Forstand i en underordnet Sphære. Det er urigtigt, uærdigt for Mennesker! Havde jeg blot Sone, som jeg har Willie, saa skulde jeg nok vide at en Kvinde kan være Menneske saabelsom Manden, og at — kan hun ikke være Helt, saa kan hun være Helinde! Og jeg heder Enhver af Eder, der har den Forstand, jeg mangler — for sin egen — for min, for „vor“ Skyld at lade være at gjenme den under Naas og Luffe, men at give den i Menneskehedens Tjeneste, og ved den livligt at deltage i de almindelige Interesser, uden at tænke videre paa om det er Kvindeligt eller ei. Er Kvindeligheden af den Natur, at den kan tabes som en anden Ting, saa er den ikke værdt at eie eller have. Det er den, der skulde vogte Eder — ikke omvendt! Kan der tænkes noget ukvindeligere end at gaae og passe paa sin Værdighed!!

Om den samme tidbemærkede Kvindelighed kan man rigtignok sige, at den „er her og der, og Straalemeester tillige.“ Ikke alene i store, men ogsaa i smaae Anliggender kommer den med sit NB; selv hvad Fornøjelser angaaer, følger den med, og hindrer Eder i at hengive Eder ganske til dem. Ja, hvis det skal kaldes Fornøjelse, at gaae paa Besterbro, og see Løverne og St. Petersborg,